

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 marca 2017 r. powódka D. P. pozwem skierowanym przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych – wyroków Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 11 czerwca 2014r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI C 1803/13 oraz Sądu Okręgowego w Warszawie wydanego dnia 7 sierpnia 2015r. w sprawie o sygnaturze akt V Ca 3322/14 oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, jak również o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego toczącego się pod sygnaturą Km 2351/17 przez Komornika Sądowego Michała Ślifirskeigo działającego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Praga – Południe w Warszawie.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zasądzono na rzecz D. P. kwotę 5.000 zł od banku (...) S.A. z siedzibą w W., zaś wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie zasądzono od powódki na rzecz banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1.788,58 zł. Powódka kilkakrotnie informowała bank o wyrażeniu zgody na potrącenie kwoty 1.788, 58 zł z zasądzonej na jej rzecz kwoty 5.000 zł, zaś bank wobec braku udzielenia odpowiedzi w przepisany terminie milcząco wyraził zgodę na w/w potrącenie, co czyni zobowiązanie wygasłym (pozew k. 1-2)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości a także zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według noerm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że na mocy wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 11 czerwca 2014r. a utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015r. zasądzona została od powódki na rzecz pozwanego kwota 1.788,58 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, powódka zaś do dnia dzisiejszego kosztów tych nie uiściła, zaś bank dokonał potrącenia przysługującej mu wymagalnej wierzytelności wynikającej z umowy kredytu konsumenckiego udzielonego powódce, z wierzytelnością wynikającą z częściowego uwzględnienia roszczenia powódki przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie (odpowiedź na pozew k. 41-43)

Do momentu zamknięcia rozprawy strony nie zmieniły stanowisk w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 22 listopada 2012r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim Wydział X Cywilny wyrokiem w sprawie o sygnaturze akt X C 389/12 zasądził od D. P. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 6.315,86 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym plus koszty procesu (dowód: wyrok SR w Gorzowie Wielkopolskim k. 64)

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim V Wydział Cywilny Odwoławczy wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2013r. w sprawie o sygnaturze akt V Ca 144/13 upr. Utrzymał w całości w mocy wyrok Sądu I instancji (dowód: wyrok SO w Gorzowie Wielkopolskim k. 63)

Dnia 11 czerwca 2014r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie VI Wydział Cywilny wydał wyrok zasądający od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz D. P. kwotę 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia 7 grudnia 2013r. plus koszty postępowania. (dowód: wyrok SR dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie k. 61).

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2015r. Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny co do meritum sprawy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (dowód: wyrok SO w Warszawie k. 60)

Pismem z dnia 22 sierpnia 2015r. powódka wyraziła zgodę na dokonanie potrącenia (dowód: pismo powódki k. 4).

Pismem z dnia 21 września 2015r. bank złożył powódce oświadczenie o potrąceniu wierzytelności przysługującej bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko powódce do wysokości wierzytelności wynoszącej 6.820 zł, która została zasądzona na mocy wyroku w sprawie o sygnaturze akt VI C 1803/13 z dnia 12 czerwca 2014r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie. (dowód: oświadczenie o potrąceniu k. 6)

Dnia 9 października 2015r. powódka zwróciła się do Prezesa Zarządu banku (...) S.A. z siedzibą w W. i oświadczyła, że pisemnie wyraziła zgodę na wzajemne potrącenie (dowód: pismo powódki k. 5).

Pismem z dnia 23 listopada 2015r. powódka poinformowała o odmowie przyjęcia oświadczenia o potrąceniu (dowód: odmowa przyjęcia oświadczenia o potrąceniu k. 7).

W dniu 27 lutego 2017r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Pragi Południe w Warszawie Michał Ślifirski pismem zawiadomił dłużniczkę o wszczęciu egzekucji komorniczej z należnością główną w kwocie 1.788,58 zł (dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 3).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie załączonych do pozwu dokumentów, który strony nie kwestionowały, także Sąd nie znalazł podstaw, by nie dać im wiarygodności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo należało oddalić w całości i uznać za niezasadne

Powódka w niniejszej sprawie opiera swe stanowisko na podstawie art. 840 k.p.c. w zw. z art. 498 i art. 499 k.c.

Podstawą pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego mogą być jedynie okoliczności wyczerpująco wymienione w art. 840 kpc. W § 1 pkt 1-3 tego przepisu wskazano że są nimi przypadki gdy:

1. powód przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;
2. (po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne;
3. małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Żadna ze wskazanych przesłanek nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Powódka wskazywała de facto , że po powstaniu tytułów egzekucyjnych w postaci orzeczeń dwóch Sądów – tak Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, podtrzymanego przez wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie jak i Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim, utrzymanego w mocy przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim zobowiązanie wygasło wskutek złożenia oświadczenia o potrąceniu, tj. na zasadzie art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c.

W realiach niniejszej sprawy nie doszło bowiem do skutecznego potrącenia wierzytelności przysługującej Bankowi (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko D. P..

Zgodnie z art. 498 k.c. Gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub

rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Zgodnie natomiast z art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

W sprawie niniejszej poza wszelkim sporem pozostawał fakt, że istniał dług zarówno w stosunku obligacyjnym gdzie dłużnikiem była powódka, wierzycielem zaś bank jak i w odwrotną stronę. Spełniona zatem została przesłanka wzajemnej relacji, gdzie dwie strony są dla siebie wzajemnie dłużnikami i wierzycielami. Obie strony dochodziły od siebie roszczeń o charakterze pieniężnym, co potwierdzają załączone do materiału dowodowego wyroki Sądów, zasądające kwoty pieniężne. Nadto wskazać należy, że wbrew twierdzeniom powódki, obie wierzytelności są wymagalne, nie uległy przedawnieniu, przynajmniej nic odrębnego nie wynika z akt sprawy, zatem nadają się w pełni do potrącenia.

Co do samej formy oświadczenia o potrąceniu złożonego drugiej stronie należy ustawa Kodeks cywilny wprost w swych przepisach nie przewiduje żadnych szczególnych wymogów. Jak jednak zaznacza R. Morek w komentarzu do Ustawy do Kodeksu Cywilnego „Jeżeli spełnione są przesłanki, od których ustawa (por. art. 498 KC) uzależnia potrącenie, wierzyciel uzyskuje możliwość dokonania potrącenia (powstaje **stan potrącalności**), z której może skorzystać, składając stosowne **oświadczenie**. Zgodnie z art. 499 zd. 1 KC, potrącenie następuje przez jednostronną czynność prawną jednego z wzajemnych wierzycieli. Jest to oświadczenie woli prawokształtujące, prowadzące do umorzenia wierzytelności.” (R. Morek [w:] K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, LEGALIS, nr boczny 1).

Zatem oświadczenie w świetle poglądów doktryny prawa cywilnego jest jednostronnym oświadczeniem woli złożonym drugiej stronie. Skoro zatem jest to jednostronna czynność prawna, zatem nie wymaga ona zgody adresata na dokonanie potrącenia. Skoro zatem pozwany bank złożył oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności do wysokości niższej wierzytelności, utrzymując w mocy prawnej część wierzytelności przysługującej bankowi względem D. P., przeto zgoda powódki nie była warunkiem koniecznym do wygaśnięcia zobowiązania do wysokości wierzytelności niższej.

Jak ponadto wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 października 2007r. w sprawie o sygnaturze akt III CZP 58/07 (LEGALIS nr 88629) „**Treść oświadczenia o potrąceniu** powinna wyrażać **wolę potrącenia** zindywidualizowanej **wierzytelności potrącającego**, a także konkretyzować jej zakres przedstawiany do potrącenia oraz wskazać przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości oraz dowody w celu ich wykazania”. Jak zatem wynika z powyższej uchwały, będącej jednocześnie zasadą prawną, treść oświadczenia o potrąceniu powinna być konkretna, zindywidualizowana, wskazywać konkretną wierzytelność z podaną konkretną wysokością pieniężną tej wierzytelności, nie jest dopuszczalne zaś, żądając wygaśnięcia wierzytelności złożenia oświadczenia o potrąceniu ze wskazaniem ograniczającym się do słów np. „potrącenie wierzytelności”.

W sprawie niniejszej zatem powódka powinna złożyć na ręce pozwanego oświadczenie o treści wskazanej powyżej. Wskazać należy, że nie uczyniła ona tego. Jediną czynnością jakiej powódka dokonała było złożenie pisma w postaci oświadczenia o wyrażeniu zgody na dokonanie potrącenia, co jak już zostało wspomniane nie warunkuje skuteczności oświadczenia o potrąceniu. Strona powodowa mogła złożyć oświadczenie o potrąceniu swej wierzytelności przysługującej względem strony pozwanej, skoro obie wierzytelności posiadały charakter pieniężny i były w pełni wymagalne. D. P. nie złożyła takiego zindywidualizowanego, skonkretyzowanego oświadczenia o potrąceniu swej wierzytelności względem pozwanego banku, dlatego też Sąd powództwo oddalił.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie uwzględniając art. 98 k.p.c. Strona powodowa przegrała postępowanie w całości, zatem obowiązana jest do zwrotu kosztów na rzecz przeciwnika procesowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.